

Όλο καὶ περισσότερα ἔργα παρουσιάζονται

A black and white portrait photograph of a middle-aged man with dark hair and a prominent mustache. He is dressed in a dark suit jacket over a light-colored shirt and a dark tie. He is looking slightly to his left with a neutral expression. In his right hand, he holds a lit cigarette between his fingers. The background is dark and indistinct.

Ο Ζαύ Λουΐ Τρεντινίαν, όπως έμφανιζεται, σάν πατέρας στο φίλμ
«Εκρηκτη στήν καρδιά»

*Η ἑβδομη τέχνη
Μιά ιταλική ταινία
ἀποτελεῖ μελέτη
για τὴν τρομοκρατία*

«Η σωστή ομάδα» είναι φίλμ για το έπος των ασπροναυτών

Ενας Ιταλός σκηνοθέτης πού δεν είναι πρωτοφανέρωτος, όλλα και δεν είναι πολύ γνωστός, παρουσιάζει τώρα μια μεγάλη έπιτυχία του, το φίλμ «Εκρήκη στην καρδιά» και δημιουργεί μεγάλο ένδιαφέρον στην χώρα του, όλλα και στό έξτρεμότερο. Είναι ο Τζάνι Αμέλιο, που γυρίζει τανίες τόσο νιά τών κινηματογράφου, όσο και γιά τη λεπραστή.

Ο Αμελίο δουσιεύει έδω καὶ δέκα χρόνια καὶ έχει γυρίσει έπαναντίνεις, θεωρείται δὲ ἀπὸ τοὺς πιὸ ταλαντούχους ακηνθεῖτες τῆς αἱλας, δοῦλος δὲ αὐτῶν ποὺ Βγήκαν γύρω στὸ 1970. Ταίνιες τοῦ οποίου τὴν λέξαστρα πέτυχαν διάκρισις σὲ έξιν φεστιβάλ (τὸ «Θάνατος στὴ Λουσιέλι») στὸ Λόκοδρόν καὶ «Ο νέος Αρχιμήδης» στὸ Σάν Σεμπάστιαν). Κατά περίπου 40-έτών του δύο θεωρείται άνδρας κέρδος.

Επηρεασμένος από τό κλασικό Χόλλυγουντ, άλλα και ανήκοντας σήμερα στην οθόνη, δημιουργεί πάντα ταινίες που δίνουν εύκαιριες απόλλησης συζητήσεις. Στήν κατηγορία αυτή άνήκει και τό φίλμ

Εκρηκτή στην καρδιά», που τὸ θέμα της είναι ἡ τρομοκρατία, όπως εξελίχθει τά τελευταία χρόνια στην Ιταλία. Στην ταίνια αύτη διαπραγματεύεται στην Αίθουσα της Βασιλικής Οικογένειας στην Αίθουσα της Καριέρας που, δημοφιλέστερος ρόδους της καριέρας του, υποβιβάζεται τότε «Κονφορμόρι-
α», που κοινά σάνθεμα συγγενεύει με την ταίνια του Αμέλιο.
Ο ίδιος δη σκηνοθέτει μαλώντας για τό «Εκρηκτή στην καρδιά».

Digitized by srujanika@gmail.com

Τό όμοφυλοφιλικό πρόβλημα στή σκηνή και στήν άθόνη

*Η Κυβέλη τόλμης τὸ 1926.- Τὰ μεταπολε-
ικά χρόνια.- Ταινίες ἑλληνικές καὶ ξένες*

Μέχρι πρίν ήταν δύο έβδομαστοι παιδιά στη Θεοσαλονίκη τότε ότι «Ερωτική τροπλογία» από τότε Δημήτρη Ποταμίτη και τούς νεωρεγέτες του. Και πρίν δύο χρόνια είχαμε δεί την «Ξανθίδια Εργάσια». Εργά ταύτης που άσχολούνται με το πρόβλημα της ικανοποίησης, καθένα με τούτο τρόπο και οι ίδιοι με την ικανότητα της αυγηραφείας. Και, βεβαίως, τα δύο αυτά έργα δεν είναι τα μόνα δισχορώνται με το θέμα αυτό. Μόνο ποι στη Θεσσαλονίκη έχουν έλειψε άλλα τά άνλαγχα έργα που άνθηκαν στην Αθήνα.

κά, πυκνότερες είνοι οι άναστο θέμα τής ομφαλοφύλλως νημοτούρροφο, τόν ένο, άλλα έλληνικο, ίδιατερα με τά ποστα έργα (Αγγελος, γλυκειά σια κλπ). Άλλα έκει ύπαρχει η κατάσταση και άλλη διάπονθ θά μάς άπασχολήσει στό

την Κυρδέλη

έζεις νά όνφαρεσθεί άπι τό δημοφιλουλικό έργο πού επήν στην Ελλάδα ήταν «Η αίχ- κη» του Μπουρντανή. Κι αύτό πριν σχεδόν έξι δεκαετίες, μηνέμεν τα 1928. Την δύνα- μη της Κυρδέλης, θέστρο τά «Διο- Τό ίδιο έργο έμεινε πριν στο «θέατρο «Φθίωνα» του Παρ- ιά Σπύρος Μελάς, που θρι- κέλινον την καρό στη γαλλι- ούνασσον, έγραψε μάλι αντά- στο «Εθνος», της έποκχης Ιλγιαλόποτος, ήταν η Ιστορία ας κοπέλας που είχε δεσθεί με την τρέμενον ζευγάρι. Ο πατέρος της παρέθεσε πεντήσσατα σταν, σέ- λην την νά ταξέδεψε μακριά Παιονία, ή κόρη του άνωντεί- σιον της συμβατικής ευρε- πειας, χωρὶς νά δένει άφρομην - ἀπό στενής οικηγής μάθιες - είς διαμαρτυρίας ήθικονονικάς. Τέλος, ή Κώντας Οικονομίδης στά «Εθνος» γραφει: «Οι οικα- δόλαρχες που παντάρονται διτή θά δύνη τέρατα και σημεία, δοκι- μάρουν ζωταράτην παγον- τευσιον».

Ετοι, αντιμετωπίσθηκε ένα έργο που άναφερόταν στο λεσβιακό έρα- δα, στά 1928. Ας σημειωθεί ότι δι Αριστοφάνη δέν παπάζανται και πολὺ συχνά κι δύκομης διτι και την έποκη έκεινη και δρόπτερα ή επιευθώρητη παρουσιάζεις τους δημοφιλούσιοις πάντα κοροίδευση. Κι ας θυμηθού- με πάντα το «Βουτσούραδη» ή Μορφο- νίδης, οινά πάντα το μέλι γελούν πρόσω- πα του Κορακόνδη.

Ιερωπτώσεις

Από το παγκόσμιο θέατρο δεν λέπουν περιποιώσικα τουλάχιστον κάποιες νίεζες δυμοφύλακτες. Φυσικά, στον Αριστοφάνη γίνονταν πολλές αναφορές, άλλα κατ σαΐτης, πάντα τὸν Κότυλανδον, υπάρχουν πολλά στολά ερωτικής ιδιαιτερότητας, άπως στο «Ονειρό πολακοπούνη νύχτας» μέ τὰ δύο ζευγάρια τῶν έρματεμένων ἡ ἀκόμη καὶ τῇ σχέσῃ Οπερού. Πουκ-Τιτάνιας.

Κατ στὸ νέοτερο θέατρο, κανεὶς δέν ξεχνεῖ δέδια τὸν ἥρωα τοῦ «Ξεφανί περιοῦ τὸ καλακάρι» τοῦ Τένεσον Οὐλιάμου.

Ας σημειωθεῖ ὁ κόμης ὃ τὸ 1928 παιχθέτη στὴ Νέα Ελλάς τὸ έργο «Ο λύκοντανος τὸν παπιάνθη τὸν Μαίν

πεινάται με νέα κατόπιν. Το δύο-
αρχιφύλκο θέσπεται τον πειρισσό-
να, τά όργα γίνονται, πυκνότερα
μάστισα δημιουργούνται θίασοι
η παιζούν μόνι μάστο τού είδους
ματατα και κωμωδίας η μισουάκια,
στο θέατρο τού Τέλο Κίνο, στή
η Υόρκη, παρουσιάζεται ένα τολ-
θό περιπέτεια μέ δρά σώμα ό
λοκτήτης» τού Αντρέ Ζιντ, «Ο
πονούν» της Κλάρις Νέλσον, «Η τρέ-
μετά λαζανή Μιτάτ» του Λάνφορντ
λουσον, μιά σύγχρονη «Μήδεια»

τῶν ἀποκεκριμένων αποστοληρών Καβύ-
λιον τοῦ οὐρανοῦ τοῦ θρόνου Μεγάλης φύσεως
στὸ Γέροντος ΒΙΑΛΔΑΤῆς κοι-
νώνα.

Οὐ χώρο τοῦ μούδικα επιτυχία
ιεινών τοῦ «Φόρτουσ» καὶ πα-
λαιόν παιδίον της «Η δόψιστη» καὶ
εκδίκηση της Μέδουσας. Υπάρ-
χεν ηπάθεος ἔργων καὶ ένα
θεος συγκροτήματος σ' άλη την
πρική καὶ στὴν Εύρωπη που δέν

την Ελλάδα παρουσιάσαν όλοι τον Λογοθέτη με τόν Κώστα Αρ-
κα και με τόν Νίκο Μιχαλόπου-
λη μεταφέραση ήταν τού Κώστα
η σκηνοθεσία του Γιάννη
την πόντους και το σκηνικό του
Παπαδόπουλου.
Την «Ερωτική τραγού» που
δι Ποταμίτης γράψαμε πρόσ-
δοκαν δεν χρειάζεται να έπεκτα-
στην Αθήνα, πάντως, παγίδη-
νων περιουσίατορα φίλων του εί-
ναι, με διάτελλο πρόσωπον

μάτια των ίδνων» που Πολάκης
Τόνο Χερμόπετρ και άλλα. Χαρακτη-
στικό λόγω αυτών τών παραπάνοια-
νεις είναι ότι το κοινό δεν δείχνει να
σοκορέται ποτέ να έντυρδα. Αντίθετα,
τα, θα έλεγε κανείς, ότι παραπέτα-
ται μά τάση κατανόησης και μια
ανθρώπινη συμπεποχή, τουλάχιστον
διά την παράσταση δεν έφευγες μία
μόνη της σε σκαμπόρδικες καταστά-
σεις, πουύθ τότε, φυσικά, τό κοινό
γελά.

Ο κινηματογράφος

Πολι πο πλούσιο είναι τό ρεπερτόριο τών όμφατοφλάκων έργων στον κινηματογράφο, είτε με καυλιμένες καταστάσεις ή αόντες περιπτώσεις σε έργα γενικότερου ένδιαφέροντος και προβληματισμού, είτε σε έκθαλψα έργα όμφατοφλάκου προβληματισμού. Κάπου γράφοτας ότι το φίλμ αυτά φεύγουν τις πολλές έκπαντιδές, οπόσσο μερικά έχουν ξεχριστεί.

Είναι γνωστές οι περιπτώσεις τών φιλμ «Σύλλα Σάκροφε» του 1935 με την Κάθηρην Χέημπορν και «Μαρόκο» του 1930 με την Μάρλεν Ντιτρίχ. Αργότερα παίχθηκαν τα φίλμ «Βρόχος», τού Χίτοκοκ, «ώμην, ανοχύωρα» πόλεις του Ροσσελίνι, που ήταν νιεζές διμορφοφύλιας, όπως έπιστη «Τό τρίτο φύλο» και «Η δίκη τού Οσκαρ Ουάιλντ».

Θέατρο. Οι σελίδες αυτές, πού έχουν διαπειρυμένην δάσκολητη με τό θέμα, δεν κρίνουν άσκοπο νά υπομείουν ότι τό πρώτην Βασιλικό Θέατρο κιτσητήρια για ύδρια θερίνια και διά τη διάποτερα (γιά λόγους διάνγκας στην κατοχή) νά χρησιμοποιηθεί σάν χειμερινό, δημηργήσε πάντοτε προβλήματα, άκουστικής, θερ-

ΦΑΙΔΡΩΤΗΣ

ματογάρο. Νέα μερικά τίτλοι: Ο Λώρενς της Αράβιδα, Λόρδος Τζίμι. Ο υπέρβετης, Ανταγωνίσεις στά χρυσά μάτια, Ο κασουρίνιού του μεσονυχτίου, Σιωπή, Θεμέλιοι, Οι άλφαρινες, Η δεύτερη μαρία, Ερωτευμένες γυναίκες, Η γοντέλα της Δαμαρίας, Οι φίλωνται, 1900, Θάνατος στη Βενετία, Ζατυρικό, Κατορμένιον, Η πτώση τών θεών, Περόνα, Ψωνιότρι, Καλλιγούνας, Καμπαρέ, Ντόλτος Βίττα, Ο Ρόκο και τ' οδόφυλκον, Τα έξτρημα του μεσονυχτού και πλήθης άλλες. Κι ήδην θέ-

Moye...

ποιμένου πολέμου, μέσα σ' ένα
κανονικά στρατόπεδο συγκεντρώ-
σης. Ετοι πέρα από τό θέμα τής
καταλύψιας, σημαντικό ήταν στό-
και ή στάση τών ναζί όπεναντι
λιας πού γυρίστηκαν σε τα-
νίες.

Στην Ελλάδα, τόθέμα τής όμοφυ-
λοφιλίας για πολλά χρόνια ήταν χω-
ρόφι τών φτηνών κωμιδιών του κι-

Αγαράστηκαν και φέτος 81-
681 λασγοτεχνών όντι ποσού
10.000.000 δραχμών, πού σημαί-
νει ότι πάνω από 200 άτομα

